

El beat Óscar Romero d'Amèrica

Dg, 24/05/2015 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

El ja ben passat dimarts 24 de març [va fer 35 anys](#) de l'assassinat de l'arquebisbe de San Salvador, **Óscar Romero**; i ahir a la tarda, dissabte 23 de maig, hi va haver la cerimònia de la seva beatificació, després de ser reconeguda –pel **papa Francesc**– la seva mort com un martiri a conseqüència de la seva fe cristiana. El papa Francesc ha estat sens dubte el gran desbloquejador de la causa del bisbe Romero que estava congelada per la prudència excessiva del papa sant, **Joan Pau II**, que va veure la mort de l'arquebisbe de San Salvador més com un acte polític que no pas com un acte fe.

De fet, davant del compromís polític, sant Joan Pau II utilitzava una doble vara de mesurar, tenint com a centre del seu discerniment el posicionament contra el comunisme, a partir de la seva experiència vital d'origen polonès. Si d'una banda el papa polonès va animar el compromís cristià en la política al seu país natal, lluitant contra l'imperi comunista i animant el sindicat Solidarnosc i el seu líder **Lech Walesa** (alguns diuen que fins i tot amb la col·laboració clandestina de la CIA); d'altra banda, sempre va tenir clars recels del compromís polític dels cristians a l'Amèrica Llatina, per donar excessiu suport al comunisme. Recordem, per exemple, el papa sant Joan Pau II en una fotografia amonestant amb el dit a **Ernesto Cardenal**, agenollat davant d'ell a l'aeroport de Managua, la capital de Nicaragua, el 1983. I també hem de recordar, per descomptat, la persecució mil·limètrica contra la Teologia de l'Alliberament.

Per la seva banda, Óscar Romero mai va ser conscient que ell feia política (de partit, com entenem ara) però sí que lluitava ben clarament per la justícia, pel bé comú. Ell va tenir la fúria dels conversos i amb molta força, en un període molt curt de la seva vida, una mica més de tres anys, va defensar el destí dels més desprotegits i va lluitar pels drets dels camperols, dels obrers i també els seus sacerdots. A Óscar Romero li havia caigut la vena que portava als ulls. Ell, per naturalesa, pel seu origen i des de la seva formació, venia d'unes posicions molt conservadores i era un home molt poc conflictiu amb els governants i les oligarquies del seu país. Més aviat era un home dòcil. Per això, en els informes del nunci apostòlic a El Salvador enviats al Vaticà, ell era un bon candidat per ser l'arquebisbe de San Salvador, que ja havia tingut experiència com a bisbe auxiliar des del 1970 al 1974.

Expliquen que la conversió d'Óscar Romero va ser uns dies després de prendre possessió del càrrec d'arquebisbe de San Salvador, que va ser el 22 de febrer de 1977. Uns dies més tard, el 12 de març de 1977, fou assassinat un gran amic, a Aguilares, el pare jesuïta **Rutilio Grande**; un fet que el va portar a dedicar-se en cos i ànima a la denúncia contra la violència i la repressió militar i a favor de la justícia social. Tres anys més tard, el 24 de març de 1980, a l'edat de 62 anys, va ser assassinat –amb un tret de bala al cor d'un franc tirador– mentre oficiava la missa a la capella de l'Hospital de la Divina Providència a la Colònia Miramonte de San Salvador. El dia abans, en la seva homilia del diumenge, a la catedral, retransmesa per la ràdio diocesana –un mitjà de gran potència i amb molta audiència–, havia llançat una crida a la insurrecció, a la desobediència militar a l'ordre de matar un germà.

Óscar Romero mai va ser un teòleg de l'alliberament (ni per la doctrina ni pel mètode), encara que el seu discurs va ser utilitzat com una autèntica teologia d'alliberament, en un context en el qual tot era utilitzat, o per l'esquerra o per la dreta. El seu secretari personal, en una entrevista, diu que a la seva biblioteca tenia les obres més significatives de la teologia d'alliberament que els seus autors principals li deixaven en les seves visites, però ell s'alimentava de les fonts: de l'Escriptura i dels pares de l'Església. Aquells llibres sí que els tenia ben gastats.

Actualment, les comunitats llatinoamericanes tenen una gran vitalitat. Per dues raons: en primer lloc, per la gran quantitat de persones que aglutinen, per ser un cristianisme de masses; i, en segon lloc, per la manera compromesa i alegre amb la que viuen la seva fe. Si a tot això li afegim ara la notícia del reconeixement d'Óscar Romero com un autèntic sant del poble i en el mateix moment en el qual en el Vaticà es respiren aires llatins, tenim la sensació que el centre del cristianisme ara està a l'Amèrica Llatina.